ANARCHISTICKÝ MĚSÍČNÍK
A3
ČÍSLO 76
LEDEN 2015
vydává Nakladatelství Anarchistické federace
www.afed.cz // afed@afed.cz

Komu slouží nenávist?

Sedmý leden se nesmazatelně zapsal do paměti Paříže jako den smutku. Ozbrojení útočníci vystříleli redakci satirického časopisu *Charlie Hebdo*. **Zatímco většina lidí vyjadřuje smutek a solidaritu, někteří si mnou spokojeně ruce.**

Nejprve ale k *Charlie Hebdo*. Jde o časopis, který navazuje na dlouhou a bohatou francouzskou tradici satiry, konkrétně pak na anarchistický měsíčník *Hara-Kiri*, který v šedesátých letech minulého století bořil všechny hranice. Redaktoři *Charlie Hebdo* neskrývali své levičáctví a nešetřili nikoho. **Jejich terčem byla jak všechna náboženství, tak ultrapravice a papaláši všeho druhu.** Charlie Hebdo se často vyčítalo, že jejich vtipy jsou znesvěcováním toho, co je pro jiné svaté. Když byli nařčeni z islamofobie, zveřejnili na titulní stránce dalšího čísla kresbu, jak se člen redakce vášnivě líbá s muslimem, doplněnou textem *„Láska zvítězí nad nenávistí"*.

Za vraždou deseti členů redakce Charlie Hebdo a následně i dvou policistů stáli mstící se islamističtí radikálové. Co to je za lidi a co chtějí? Tento druh lidí najdeme žel všude. Je ovlivněn autoritářskou ideologií a je v podstatě jedno, jaká svatá „pravda" za ní stojí. Důležité je, že tato **„pravda" jim přikazuje, co mají činit, a jejich činy jim zároveň ospravedlňuje. A tak tito pomatenci vraždí ve jménu boha, rasy či národa.** Vraždí ty, kteří jsou jiní, ale s ještě větší zálibou se vraždí také mezi sebou (šíité se sunity, jednotlivé sekty západních i východních křesťanů). Zjednodušeně a lidově řečeno, jsou to všechno „fašouni". A když se na ně podíváte zblízka, mají tolik společného: k smrti nenávidí své kritiky, homosexuály či internacionální levičáky, ženy by viděli nejraději zavřené doma u plotny a rodící nové bojovníky jejich „pravdy", chtěli by pod přísnými tresty určovat, jak má kdo žít…

Vrahům z Paříže byla evidentně nenávist vlastní a jejich cílem bylo ji šířit dál. V samotné Francii by jejích 5 milionů obyvatel mohlo nést označení „muslimského původu". Většina z nich se ale o náboženství vůbec nestará a mládež z této skupiny zajímá spíš hip-hop než nějací zaprdění proroci. Nelze zrekrutovat „vojáka svaté války" ze skupiny lidí, kteří se se „svatou pravdou" nijak neidentifikují. Potřebnou identitu jim může dát jedině frustrace plynoucí z každodenního odmítnutí, nenávisti a diskriminace ze strany zbytku „nevěřící" společnosti. Tento recept slavil velký úspěch při útocích z 11. září. **Podařilo se vyvolat nekončící „válku proti terorismu", díky níž se povedlo rekrutovat mnohonásobně více „svatých bojovníků" než bez ní.**

Útok udělal velkou radost rostoucím řadám islamofobů. Mohou říkat „vidíte, měli jsme pravdu" a dál nebrat zřetel na skutečnost, že pro naprostou většinu muslimů je podobný čin odsouzeníhodný a odporuje jejich víře. Je to stejné, jako kdybychom všechny katolíky plošně obvinili z pedofilie, jen proto, že část kněží si libuje v sexu s chlapečky a centrála ve Vatikánu se to snaží krýt. **Je to stejné, jako kdyby se po Klausově incidentu s chilským perem ve světě říkalo, že Češi kradou, že už jsou prostě takoví.**

To, že se celá Evropa zabývá útokem na *Charlie Hebdo*, se hodí ještě někomu. Už delší dobu se v tajnosti připravuje dohoda mezi Evropskou unií a Spojenými státy – Transatlantické obchodní a investiční partnerství (TTIP). Ač se oficiálně prohlašuje, jak prospěje obchodu a tím pádem i obyvatelům EU, skutečností je, že zisk z ní budou mít především nadnárodní korporace. Ty k její přípravě mají (na rozdíl od občanů EU) totiž přístup a také se ji snaží formulovat tak, aby to co nejvíce vyhovovalo jejich obchodním zájmům. Podle kritiků TTIP však dohoda bude pro obyčejné lidi znamenat jen snížení standardů v oblasti spotřeby, zdravotnictví, pracovněprávní ochrany a služeb. **Sníží se už tak malá možnost lidí o něčem podstatném rozhodovat** a spory mezi státy a korporacemi budou řešit soukromé (nikým nevolené) subjekty. Není třeba umlčovat kritiky perzekvováním a rozháněním demonstrací, **daleko účinnější je, když se mediální prostor zahltí zcela jiným problémem a když je lidem předhozen náhradní objekt zájmu.**

Všichni ti, proti kterým magazín *Charlie Hebdo* s takovou vervou vystupoval, si mnou ruce. **Byla by chyba hrát jejich hru nenávisti. Naopak se snažme odsoudit všechny ty „fašouny", pro něž je nenávist živnou půdou, a byznysmeny, kterým hraje nenávist mezi „spodinou" do karet při navyšování vlastních zisků.**

„Láska zvítězí nad nenávistí"

ANARCHISTICKÝ MĚSÍČNÍK

A3

ČÍSLO 77
ÚNOR 2015

vydává Nakladatelství Anarchistické federace
www.afed.cz // afed@afed.cz

Co je autonomní sociální centrum?

Na konci listopadu obsadila skupina lidí nevyužívanou budovu bývalé plicní kliniky v Jeseniově ulici v Praze na Žižkově. Začala tím, že budovu vyklidila od bordelu. A že ho nebylo málo. Dalším krokem bylo zahájení činnosti **Autonomního sociálního centra Klinika**.

Jeho realizace neměla dlouhého trvání. Nikoli však proto, že by nefungovaly **principy sebeorganizace, nezávislosti a rovnosti, na kterých bylo založeno**. Klinika prozatím skončila násilným zásahem policie. Ta člověka svým způsobem nechá mluvit o tom, jak je špatné, že **ve městě jsou na jedné straně prázdné budovy a na straně druhé lidé bez domova** a mnoho takových, kteří se nemohou věnovat tomu, čemu by chtěli, jen proto, že nemohou dostát nárokům systému, kde se za vše musí platit a míra svobody je ve skutečnosti určována velikostí bankovního konta. Ta samá policie ale velmi rychle zasáhne v případě, když se lidé spojí dohromady a podniknou přímé kroky, aby s tímto problémem něco udělali.

Klinika fungovala deset dní. Deset dní naplněných kolektivní prací, bohatým kulturním programem, diskusemi a plánováním dalších aktivit. **Policie vyhnala kolektiv, který vrátil život prázdnému domu**, nezpřetrhala ale nová spojenectví a nezničila nadšení pro společnou věc a touhu po životě, který by nebyl určován nelítostnými principy konkurence, sobectví, soukromého vlastnictví a z nich plynoucích nerovností. A proto nadále pokračují demonstrace a solidární akce na podporu kolektivu Kliniky a za dekriminalizaci squatingu (obsazování dlouhodobě nevyužívaných objektů), akce, které již na počátku překročily hranice Žižkova, Prahy a dokonce i ČR. **Existuje asi jen málo měst, kde by se nenašla skupina lidí, která by nesnila o místním autonomním sociálním centru.**

Jaký je účel takových center a na jakých principech fungují? Docela dobrá otázka pro začátek.

V některých evropských zemích nejde o nic nového, autonomní sociální centra zde fungují někdy i desítky let. Většinou navazují na tradici squaterských hnutí, což znamená jednu podstatnou věc – **lidé si svůj svobodný prostor museli nejprve vydobýt.**

Na podobná centra můžete tedy narazit v Řecku, Itálii, Španělsku, Holandsku či Německu. Jsou zpravidla úzce navázána na místní společenství, kterému jsou otevřená. **Lidé angažovaní v autonomních centrech jsou si rovni, každý může mluvit do jejich chodu a svobodně se na něm podílet.** Tato centra umožňují místním lidem se sdružovat, aniž by to pro ně znamenalo nějaké finanční nároky. Autonomie, tedy nezávislost těchto center, je zpravidla dána tím, že jejich existence nezávisí na dotacích nebo grantech. Konkrétní podoba autonomních sociálních center se však může lišit podle jejich zaměření, dispozic daného prostoru a místních podmínek.

Co tato centra nabízejí? Zpravidla jsou útočištěm nekomerční kultury, mohou se zde konat nízkonákladová divadelní představení, koncerty, literární večery, výstavy, a to zpravidla za velmi nízké či dobrovolné vstupné, mnohdy i zdarma. Je to dáno zejména tím, že se **hledí jen na pokrytí skutečných nákladů a nikdo se nesnaží vydělat na druhých, jak by velela kapitalistická logika.** Autonomní centra jsou často základnou místních sdružení, ať už jde o rodiče, důchodce, ekology, urbanistické aktivisty, anarchisty a další. Mohou zde působit kolektivy Food not Bombs, které se věnují rozdávání jídla potřebným, spotřební družstva, freeshopy (odkud si můžete bezplatně cokoli brát a stejně tak tam dávat). Často zde funguje komunitní stravování, pořádají se sousedská setkání nebo přednášky a diskuse na různá témata. Existují autonomní centra s dílnami, tělocvičnami a sály, kde můžete sportovat či chodit na kurzy tance.

Autonomní centra jsou velmi často místem setkávání různých generací, kultur a subkultur. Jsou tvůrčími místy otevřenými pro různé druhy seberealizace a inspirujícími navenek. **Jsou školou sebeorganizace, respektu a budování silné komunity zdola.**

Podobný je i projekt Kliniky, který by měl zahrnovat kavárnu, lidovou jídelnu, knihovnu, komunitní zahradu, cyklodílnu, freeshop, prostor pro rodiče a děti, zázemí pro iniciativy a spolky, Lidovou žižkovskou univerzitu, různé kurzy, tělocvičnu, galerii, sál pro kulturní akce a částečně i sociální bydlení.

Potřebujeme hledat nové formy organizování se, kterým by nedominovaly soukromé zájmy a zisk. Autonomní sociální centra takovými jsou. Podporujme je a bojujme za ně.

ANARCHISTICKÝ MĚSÍČNÍK

A3

ČÍSLO 78
BŘEZEN 2015

vydává Nakladatelství Anarchistické federace
www.afed.cz // afed@afed.cz

Demokracie? Zrušeno!

Před každými volbami přicházíme s heslem **„Kdyby mohly volby něco změnit, dávno by je zakázali“**. A během každého volebního období se každý může přesvědčit o jeho platnosti.

Politické a ekonomické elity nám společně se svými médii neustále omílají, že žijeme v demokracii a že je to ten nejsvobodnější systém. V demokracii se údajně vše řídí vůlí lidu. A volby jsou prostředkem jeho vlády. Ve volné soutěži politických subjektů si prý každý může zvolit politický program, který je mu nejbližší, a svým hlasem ho pomoci prosadit. Bla, bla, bla. **Pohádky pro hlupáky.**

Tak dlouho nám namlouvali, že je konec ideologií a velkých vyprávění, až jsme se ocitli ve světě, kterému vládne jedna ideologie, která je agresivnější a rozpínavější než všechny ty, které měly být uloženy na smetiště dějin. Ocitli jsme se ve světě, jehož směr neurčují lidé poslušně házející lístky do volebních uren, ale elita, která s těmito lidmi ani nepřijde do styku. Tou ideologií je **neoliberalismus, likvidující jakékoliv pokusy vzdoru na všech úrovních**. Ideologie manipulující s lidmi kombinací propagandy, konzumu, kontroly, nejistoty a dluhu.

Necháváme si nakukat, že žádné alternativy k této ideologii neexistují, že je nutné celý svět srovnat buldozerem globální kapitalistické hegemonie. Necháváme se štvát proti sobě, atomizovat, flexibilizovat, kupovat… což má jeden společný důvod: abychom se nemohli nikdy dát dohromady a povstat proti holé skutečnosti, že **jedno procento má takřka neomezenou moc nad zbylými devětadevadesáti**.

Ve jménu zisku ekonomických elit jsou zbídačováni jedinci, rodiny, celé komunity a dokonce i státy, které by měly být údajně suverénní. **Jestli byl někdo zatím natolik naivní a věřil pohádce o demokratických volbách, příklad Řecka ho snad už zcela vyléčil.** Kdo dosud věřil v suverenitu států, snad už vidí, že se dávno staly koloniemi nadnárodního kapitálu.

Řecko bylo zbídačeno chováním tamních politických elit a místních oligarchů, stejně jako bezohlednými spekulacemi na mezinárodních finančních trzích. Po rozdělení kořisti bylo obyvatelům cynicky sděleno, že si žilo nad poměry. Jenže na bídě se dá vydělávat vesele dál. A tak řecké vlády ve spolupráci se zahraničními politiky a bankéři připravily svým obyvatelům řádnou porci škrtů, jež je uvrhla do nekončící spirály nuzáctví, která nejednou končí bezdomovectvím a sebevraždami.

To samozřejmě vyvolalo mezi lidmi nespokojenost a začínala být slyšet opozice odsuzující bezohlednou politiku škrtů. Pozornost nespokojených levicových kverulantů měla odvést aktivita fašistických sil, kterým se najednou dostalo financí i krytí ze strany policie. Fašisté měli také kanalizovat nespokojenost lidí od elit směrem k imigrantům. Nebezpečí tohoto nástroje známe z historie a po vlně fašistických násilností a vražd v Řecku byl nakonec (nejspíš dočasně) odstaven na vedlejší kolej.

V lednových volbách vyhrála v Řecku levicová strana Syriza. Korporátní média nepřestávala psát o rudém nebezpečí, lidé ji ale volili, jelikož **přislíbila, že zruší politiku škrtů, 75 procenty zdaní své boháče a před zájmy kapitálu postaví zájmy lidí.** Nově vzniklá řecká vláda však brzy narazila. Bankéři, nadnárodní finanční instituce a zahraniční politici sloužící stejným zájmům Syrize vzápětí dali jasně najevo, kdo je tady pánem a kdo bude určovat její vládní politiku v podstatných ekonomických otázkách. A opravdu to nebude lid, který si tuto vládu zvolil (jako kdyby někdy byl). Volební program, mandát od voličů, státní suverenita? Tentokrát se to ale elitám nehodí. Takže zapomeňte, demokracie je poslušná. **U vlády ať je, kdo chce, pravidla hry měnit nesmí. A tahle pravidla se nepíšou ve volbách, ta píše ono jedno procento.**

Kdo věří na volby, ať nečeká, že něco změní. **Není na čase začít psát vlastní pravidla?**

ŘECKÝ MARATON

ANARCHISTICKÝ MĚSÍČNÍK

A3

ČÍSLO 79
DUBEN 2015

vydává Nakladatelství Anarchistické federace
www.afed.cz // afed@afed.cz

Když propaganda zatemňuje mysl

Když nám dnešní zasloužilí antikomunisté před čtvrtstoletím vybojovali svobodu, za její hlavní atributy označili konec (komunistické) propagandy, konec (komunistické) cenzury, konec oslavování velkého bratra a ochránce (SSSR), konec obrazu zlého a mocného nepřítele a agresora (USA) a také třeba odchod cizích (sovětských) vojsk a konec branné povinnosti spolu s konstatováním konce studené války.

Čas běží, liberální ekonomika naplňuje své zákonité cykly, a najednou tu máme stav, kdy musí stejní hrdinové sametové revoluce sáhnout k osvědčeným postupům, které je tehdy tak dráždily. **Opět máme zlého a mocného nepřítele** (Rusko) a proti němu oslavovaného velkého bratra a ochránce (USA), bývalí disidenti navrhují zavedení cenzury (Východu), která by mohla oslabit jediný správný hlas (propagandy) ze Západu. Nesmrtelný politický idol s modrou krví **volá po opětovné dočasné přítomnosti spřátelených vojsk** (US Army). Opět se oprašuje nějaká forma branné povinnosti, protože „studená válka nikdy neskončila", jak nám vysvětluje někdejší disident-osvoboditel Jan Urban. Agresor opět ohrožuje náš spravedlivý spánek. „U moci jsou agenti KGB," víme od Kateřiny Procházkové, placené za zprostředkování zpravodajství ze zahraničí, „Moskvy se musíme bát."

Jen za první dekádu tohoto století **vzrostly vojenské výdaje** USA o 81,3 %, v Rusku o 82,4 %. V absolutních číslech jsou vojenské výdaje USA téměř dvanáctkrát vyšší než výdaje Ruska, a tak není divu, že volání po válce (slovy propagandy: „po obraně míru") přichází ze starostlivého Západu. A jak víme od našich zkušených disidentů-osvoboditelů (konkrétně Petrušky Šustrové), „západní politici jsou na rozdíl od ruských zvyklí držet slovo". Jistě by jí dali za pravdu například Iráčané, kteří s příslibem pomoci od Spojených států povstali v souvislosti s první válkou v Zálivu proti svému diktátorovi (dříve podporovanému stejnými Spojenými státy), ale nedají – diktátor je zlikvidoval, jelikož slovo se drží, jen když se to hodí.

Jediné, co nám zatím chybí, je osvědčená jednoduchost, monotónnost, útočnost a všudypřítomnost nějakých těch propagandistických hesel. Vzhledem k tomu, že zdejší mediální elity si myslí, že osvědčené prostředky jsou stále účinné, možná se brzy vytáhnou i s upravenými bolševickými hláškami. Pak budeme na každém rohu číst: „USA – maják štěstí a míru!", „US Army – nezdolná záštita pokojného budování a strážkyně míru!", „Zdar US Army – osvoboditelce!", „Ruská média – hlas válečných štváčů". A nebude chybět ani: **„Se Spojenými státy na věčné časy a nikdy jinak!"**

I když současná a čím dál agresivnější propaganda nenabyla takových rozměrů, vykazuje jeden příznačný rys. **Jakmile ji začnete kritizovat a zpochybňovat předkládaná dogmata, stáváte se div ne nasazeným ruským agentem**, a to bez ohledu na to, že stejným dechem kritizujete Putinův silně autoritářský (a také kapitalistický) režim. **Pro ty, kteří odmítají nenávidět, tady prostě není místo.**

Zato pro ty, kteří jsou v tomto směru ochotní, je otevřen hypermarket nenávisti. Každý si může vybrat. **Nenávist se stává normou**, a kdo chce zapadnout mezi takzvané slušné lidi, musí sem tam nějakou tu nenávistnou slinu utrousit. V nabídce dne jsou uprchlíci, cikáni, muslimové, homosexuálové, levice a velkým hitem jsou Rusové. „Mávátka k manifestaci projevů loajality či nenávisti rádi dodáme." **Záměrem je přimět lidi, aby si udělali jednoduché závěry.** „Dodáme vybraná fakta, předžvýkané komentáře, s ověřováním argumentů se nemusíte zatěžovat." A cílem toho všeho je, aby v tom nenávistném chaosu zcela **umlkla otázka, komu je to ku prospěchu**, kdo na tom vydělává a kdo potřebuje, aby se v době krize lidé nezajímali o to, kdo ji vlastně zapříčinil.

Děkujeme, nechceme! Do zadku pomalovaného hvězdami a pruhy ať si poskoci spřátelené imperiální mocnosti zalezou sami i se svými mávátky. Stejně tak v kloace ruské orlice ať zůstanou stoupenci tvrdé ruky Vladimira Putina.

O brouzdání v jejich hypermarketu nenávisti nestojíme. Navštívili bychom ho jedině se sirkami v ruce.

ANARCHISTICKÝ MĚSÍČNÍK
A3
ČÍSLO 80
KVĚTEN 2015
vydává Nakladatelství Anarchistické federace
www.afed.cz // afed.cz@riseup.net

Manipulace pocitem ohrožení

Před půl rokem jsme informovali o represivní vlně proti anarchistickému hnutí ve Španělsku. Policie podnikla razie v sociálních centrech a v bytech některých aktivistů a aktivistek a jala se pod mytologickým označením „operace Pandora" paralyzovat antikapitalistické aktivity.

Ve Španělsku mnoha lidem dochází, že **kapitalismus není žádný ráj, jak je prezentován v reklamách, ale bezohledný systém, jehož středobodem je zisk**. A vycházejí kvůli tomu často do ulic.

Jedinou legitimitou, která současnému kapitalismu zůstala, je thatcherovské heslo „Žádné alternativy neexistují". Proto je také pro systém tak naléhavě důležité toto ideologické zdání udržet a jakékoliv životaschopné vize „jiného světa" potlačit při sebemenším nebezpečí, že by mohly oslovit širší okruh nespokojených lidí.

Vedle toho, jako při každé krizi kapitalismu v historii, přicházejí ke slovu nástroje umožňující snazší kontrolu lidí a odvrácení jejich pozornosti od skutečných příčin krize. Těmito nástroji jsou především posilování pocitu ohrožení a zdůvodňování nespokojenosti takřka imaginárním nepřítelem.

K vyvolání pocitu ohrožení jsou třeba vnější a vnitřní nepřátelé. Mohou být skuteční, může jít o nafouklou bublinu, ale i o prostý konstrukt. Vzpomeňme například, jakým nebezpečím byly Husajnovy zbraně hromadného ničení, které nikdo nikdy nenašel, ale přesto se staly záminkou pro vojenský zásah a rozvrat Iráku, který se dodnes utápí v krvi. Jediný, kdo si mne v této situaci ruce, jsou ropné koncerny, zbrojní koncerny a soukromé korporace zabývající se „bezpečností". Zejména ve Spojených státech pak neustále přiživovaný **pocit ohrožení z terorismu přispěl k tomu, že vláda a její bezpečnostní složky doslova profízlovaly celou společnost** až za hranici Orwellovy představivosti.

Opusťme ale Španělsko, Irák i USA a podívejme se, jak tato praxe funguje u nás. Pocit ohrožení v nás má aktuálně vyvolat islámský fundamentalismus. Je jedno, že zde skoro žádní muslimové nejsou, a muslimští radikálové už vůbec ne. Je s podivem, kolik lidí se na tuto vějičku chytlo. Ale nenávist proti imaginárnímu nepříteli nemůže přece způsobit žádné škody, na rozdíl od politicky přiživovaného anticiganismu, který vedl až k pokusům o pogromy. Dalším nástrojem k vyvolávání vnějšího ohrožení je démonizace Ruska a jeho autoritářského vůdce. I když se Putin nechystá obsadit Evropu, nebrání to hysterii, na jejíž vlně se veze postupná (a překvapivě rychlá) militarizace společnosti. Nadšené mávání koloně bratrské armády předznamenává ochotu přijmout i povinné odvody, výchovu dětí k obraně „západních hodnot", kontrolu obyvatel prostřednictvím povinného hlášení pobytu atd.

Pro vytvoření pocitu ohrožení vnitřním nepřítelem posloužili i u nás anarchisté (věční otloukánci všech režimů bez rozdílu). Španělský scénář byl okopírován i s mytologickou symbolikou. A tak v rámci „operace Fénix" **skočila policie po téměř jediném slyšitelném hnutí, které přichází s jinou vizí, než je nehynoucí kapitalismus**; s vizí, která není založena na vykořisťování a sociální nespravedlnosti.

Je to právě vyvolávání pocitu ohrožení, který má její zásah legitimizovat. Policie poskytuje médiím neurčité informace a senzacechtivá média pak dílo předvídatelně dotváří, z podezřelého předmětu dělají výbušninu, a lidé, kteří si údajně doma povídali o symbolickém útoku na vojenskou techniku, jsou démonizováni jako teroristé.

Díváme-li se na události v souvislostech a s odstupem, **můžeme vidět obecnou tendenci k utahování represivních šroubů a militarizaci**. Zatímco v období poslední krize se řada lidí dostala na dno, do dluhů či začarovaného kruhu pracující chudoby, **miliardáři zdvojnásobili své jmění**. A určitě se o něj nebudou chtít nechat kvůli nějakému požadavku „sociální spravedlnosti" připravit. Nehodí se jim opozice, která přichází se skutečnou alternativou. Té se potřebují zbavit pod jakoukoli záminkou. Potřebují však poslušné obyvatelstvo a **poslušnosti se vždy nejlépe dosahovalo vyvoláváním pocitu ohrožení**.

ANARCHISTICKÝ MĚSÍČNÍK

A3

ČÍSLO 81
ČERVEN 2015

vydává Nakladatelství Anarchistické federace
www.afed.cz // afed.cz@riseup.net

Ve jménu všeobecného oblbnutí

Rasistické české jaro máme v plném proudu. Na Prvního máje zkouší v Brně policie nové bambitky s barvou, aby bránila mladé neonacisty proti přesile antifašisticky nabroušených davů. Pár dní poté vystoupí se zdravicí ve Sněmovně v Praze francouzská fašistka Le Penová na tour, kde proměňuje svou Národní frontu ve „válečný stroj" a souká přitom síť spřízněných stran a politiků. Patří k nim třeba náš největší klausista Václav Klaus, ale i bývalý ódéesák Janeček z Občanské konzervativní straničky (ano, ten, co chtěl budovat segregační tábor pro pražské bezdomovce vedle malešické spalovny, zřejmě aby to k pecím nebylo tak daleko a šetřily se náklady města spojené s konečným řešením nerudovské otázky Kam s nimi?).

Počátkem června se dozvídáme hrůzostrašné novinky, že imigranti v Itálii útočí. Zabírají domy bílých, kteří si odskočili na nákup. Samuraj Okamura bije na poplach. **Noviny ho citují, vzápětí vše dementují**, ale mezitím mu čtenáři v anketě dávají za pravdu. Vše průběžně s ironií sobě vlastní glosuje europoslanecký sociolog Keller, který vysvětluje, že se s prezidentem Zemanem shoduje v podpoře turistiky a omezení nebo radši zákazu migrace. Jak že to říkaly zdejší kulturní elity na prahu druhé republiky? *„Jenom my však víme, co jest ta pravá skutečnost národa… Jenom věrnost k němu nám zaručuje právo na život."* Nebo: *„Místo mýtu domnělé rovnosti je třeba praktikovat i vyznávat skutečnou občanskou nerovnost: hierarchii."*

Jako bychom zase vstupovali do stejné řeky. Rozdíl možná spočívá už jen v rasové čistotě, kterou s takovou samozřejmostí hájili tehdejší nacionalisté a kterou dnes obětovala Le Penová, stejně jako tzv. slušní Češi. Předsedkyně Národní fronty bere za vděk i volební podporou Židů, zatímco vděční bílí Čechové přijímají ochranu před barevnými imigranty od zbohatlého Japonce z Nuslí.

Politika, sociologie (nic proti ní) a nenávist mají jedno společné: do jejich rovnic se nehodí člověk o sobě, člověk se svým vlastním osudem. **Je totiž mnohem snazší označit lidi prchající před válkami za nebezpečnou hordu** a pokud možno čekat, až někdo z té masy něco provede, aby se dalo říct: Vidíte, já to říkal!

Kdo by se zajímal o osudy konkrétních lidí? Je to nepohodlné. **Člověk by si totiž pak uvědomil, že nic není tak jednoduché**, jak se to v xenofobních příspěvcích na sociálních sítích jeví. Člověk by pak pochopil, že má proti sobě zase jen člověka. Člověk by pak mohl projevit soucit. **A soucit je něco, čemu vládnoucí ideologie dravého neoliberálního kapitalismu nepřeje.** Soucit je přece pro slabé. A my přitom tak rádi koukáme do zrcadla a namlouváme si, že patříme k silnému Západu. A někteří si i se samozřejmostí hodnou nacistů říkají, že místo pro uprchlíky je právě na dně Středozemního moře.

Jenže skutečný odraz v zrcadle ukazuje něco zcela jiného. Ukazuje člověka, který často sotva vyjde s výplatou; člověka ustrašeného z možnosti, že nebude moct splácet hypotéku; člověka, co si musí nechávat líbit příkoří od svých šéfů; člověka, kterého občas zkontroluje arogantní policejní hlídka, jelikož sám nezapadá do obrazu těch silných a úspěšných.

Pokud si lidé nechají namluvit, že k současnému systému, kdy hrstka bohatne a zbytek se plácá kousek nad dnem, neexistuje alternativa, je jich jedinou nadějí na kapku alespoň falešné důstojnosti nenávist vůči slabším a vůči jiným. A právě odtud se bere to nejvýživnější hnojivo fašismu. A není divu, že v době krize, kterou nezapříčinili žádní muslimové, uprchlíci, homosexuálové, nezaměstnaní ani důchodci, se kdejaký politik, který se s vidinou politických bodů vzdal i té trochy snobského vkusu, snaží ten hnědnoucí kompost zkypřit.

Oblbují nás! A je smutné, že se tolik lidí oblbovat nechá a nakonec z toho ještě dělá ctnost. Ti, co dnes nadávají na slabší, nechápou, že až je tenhle systém dotlačí na úplné dno, nebude nikoho zajímat jejich osud. Přestanou být lidmi. Stanou se součástí masy nechtěných a slabých a bez soucitu ostatních budou šlapat vodu ve svém vlastním Středozemním moři.

ANARCHISTICKÝ MĚSÍČNÍK

A3

ČÍSLO 82
ČERVENEC 2015

vydává Nakladatelství Anarchistické federace
www.afed.cz // afed.cz@riseup.net

Nemůžeme se nečinně dívat

Okrajoví politici, kteří by rádi přičichli k moci, se chytají kdejakého stébla, po němž by teoreticky mohli vyšplhat až do výšin vládní politiky. Je politováníhodné, že se o něj často přetahují i s politiky etablovanými, kteří se rádi svezou na vlně negativních nálad ve strachu, aby jim neujel vlak. Oním pomyslným stéblem je toto léto odpor k uprchlíkům. Není to tak dlouho, co podobným způsobem zafungovali Romové, „nepřizpůsobiví", bezdomovci, „líní Řekové" či muslimové.

Fašizující nálady se opět prohnaly českými ulicemi. A i když nenávistné zástupy tvoří z větší (jako tomu bylo v Brně) či menší části známí neonacisté, pivní rasisté a chuligáni vybíjející se na fotbalových stadionech i mimo ně, přidávají se i další. A proč se tak bojí uprchlíků, když velmi často žádného ani nepotkali, natož aby s nimi mluvili a vyslechli jejich příběhy o tom, proč se odhodlali k tak drastickému rozhodnutí, jako je opuštění domova a cesta do neznáma?

„Nemůžeme se nečinně dívat na stovky lidí s dětmi, jak chodí ulicemi a leží na ulicích, a nechat je umírat ve slunci." Vždyť pro tyhle imigranty máme připravené šibenice. Tak by pokračoval citát, pokud by ho pronesl některý z těch hrdých českých rasistů, co se realizují na facebooku nebo v davu sešikovaném nějakým zdejším populistou nebo otevřeným fašistou. Citát naštěstí končí jinak, protože jeho autorem není fašistický tlučhuba, ale **obyčejný člověk, který pomáhá jiným obyčejným lidem**. Odehrává se to v Řecku, a hned dodejme, že ani tam to není beztrestné – tak jako není beztrestné postavit se u nás proti davu se šibenicemi. V Řecku vám za organizování provizorních středisek pro uprchlíky hrozí paragraf za pašování lidí, v Česku vás napadne policie, jejímž úkolem je chránit svobodu slova rasistů.

Ti, kteří přichází v Řecku a v Itálii s uprchlíky do styku, se snaží pomáhat. **Mají totiž před sebou lidské bytosti, které mají velmi pádné důvody pro útěk** před válkou, násilím a bídou. Starosta sicilského městečka, kde se nachází tisíce uprchlíků, nabádá zbytek Evropy, aby se přišel podívat, že je možné a potřebné pomáhat, že veškerá démonizace příchozích je vylhaná a že při pohledu do očí lidem na útěku je prostě nemůžete jen tak nenávidět.

V Česku se straší uprchlickou tsunami. Náš komplex vazalů obohacený sociální a ekonomickou krizí je živnou půdou pro populismus. Populismus je zase věrně provázen fašismem. Je asi jen otázkou času, než o sobě zdejší slušní rasisté (jak se někteří Češi začali jen tak mezi řečí sami označovat v rámci protiromských nálad) začnou stejně samozřejmě říkat, že jsou fašisté (tentokrát tak potvrdí svůj statut lepších lidí vůči uprchlíkům). A je smutné, že jen pár jich bude opravdu tušit, co tím vlastně říkají. Protože řada z těch nemyslících pa-poušků by člověku umírajícímu na ulici pomohla, kdyby se v takové situaci ocitla.

To, že jejich strach se obrací iracionálně v nenávist vůči cizímu, neznamená, že nemá reálný základ v sociální realitě, kterou žijí. Jsou to lidé, kteří uvěřili v utopii toho, že bez „cizích" bychom si s problémy dokázali poradit. A přitom je tak jako tak **od pádu na dno dělí jen několik platů, o práci můžou kdykoliv přijít a jedno zaměstnání jim k důstojnému životu mnohdy nestačí.**

Zdejší frustrace je spojená s tím, že nejsme skutečnou součástí „Západu", jak nám slibovali. A tak je tato frustrace kompenzována přijetím koloniálního myšlení i bez kolonií, tzn. vyzdvihováním hodnot „našich" (a jaké to vůbec jsou?) proti podřadným hodnotám „cizích", „podřadných", „zaostalých".

Budeme-li však skutečně radikální, tedy půjdeme ke kořenu věci, zjistíme, že izolování se od obětních beránků či jejich likvidace ničemu nepomůže. **Náš strach a frustrace jsou dány našimi materiálními podmínkami, a ty nejsou určovány žádnými menšinami, nýbrž kapitalistickými vztahy.**

Buďme radikální – pojďme ke kořenu věci. Postavme se kapitalismu. **Buďme lidmi a chovejme se podle toho: přiznejme lidství i „jiným". Ke dnu nás nestahují ti, kteří už na něm jsou, ale tlačí nás na něj ti, kterým rostou miliardová konta.**

ANARCHISTICKÝ MĚSÍČNÍK A3
ČÍSLO 83
SRPEN 2015
vydává Nakladatelství Anarchistické federace
www.afed.cz // afed.cz@riseup.net

Kontrolovat a trestat

V mediální štvanici proti těm nejuboženějším, tedy lidem, kteří utíkají z oblastí zasažených válkou, tak trochu zapadla důležitá informace o praktikách české policie. Pro někoho překvapivá a pohoršující, pro jiného v podstatě očekávatelná.

Ukázalo se, že Policie ČR figuruje na seznamu klientů italské hackerské firmy Hacking Team, která se nechává najímat na pomoc s hackováním počítačů a telefonů, s odposlechy a kradením hesel. **Policie ČR se tak ocitla na seznamu hned vedle mnoha diktátorských režimů**, které sledují naprosto stejný cíl – **kontrolovat obyvatele a jejich komunikaci**.

Firmu Hacking Team, které policie nalila již nemalé sumy za její služby, zařadila mezinárodní nezisková organizace Reportéři bez hranic na seznam hlavních nepřátel internetu. Italská firma totiž svou špinavou prací pro různé režimy, jejich represivní složky i soukromé subjekty činí z celosvětové počítačové sítě nebezpečné místo tím, že narušuje soukromí jejích uživatelů a napomáhá jejich kontrole, takže se mohou stávat objekty podvodů a krádeží dat či být perzekvováni.

Hlavním produktem firmy je tzv. trojský kůň, který infikuje počítač sledované osoby, na němž pak neviditelně běží a sbírá data – zadávaná hesla, seznamy otevíraných webových stránek, snímky obrazovky, soubory z disku. Pokud je počítač vybaven mikrofonem, umí nahrávat zvuk, a pokud má kameru, natáčí obraz a pořizuje fotografie. Existuje i varianta viru pro „chytré" mobilní telefony, která umí mimo jiné nahrávat hovory či zvuk v okolí telefonu, zaznamenávat SMS, pořizovat fotky a videa nebo hlásit polohu. Data se pak posílají zákazníkovi firmy Hacking Team.

Kdo s čím zachází, s tím také schází – jak říká staré přísloví. A tak nakonec přátelé svobodného internetu nabourali počítače italské šmírovací firmy a dali jí ochutnat vlastní medicínu. Získaná data byla zveřejněna a svět se mohl dozvědět o rozsahu činnosti a zakázek této společnosti. Ze zveřejněného také vyplynulo, že Policie ČR sdílela s firmou získaná data a ta, i když šlo o soukromý a zahraniční subjekt, měla možnost přístupu k informacím z počítačů sledovaných osob.

Použití šmírovací techniky, programů a virů je svým způsobem nekontrolovatelné, čemuž odpovídá i skutečnost, že Policie ČR kolem toho dělá takové tajnosti. Jistě se nám budou snažit namluvit klasický nesmysl užívaný všemi režimy, že pokud neděláte nic špatného, nemusíte se ničeho obávat. Jenže to je velmi **chatrný argument pro likvidaci soukromí a ochrany dat**.

Ideálem mnoha klientů Hacking Teamu, ať už jde o diktátorské režimy či Policii ČR, je **společnost totální kontroly** – neomezená kontrola nad elektronickým provozem, který dnes tvoří naprostou většinu komunikace, kamery na každém kroku, systémy sledování pohybu osob, elektronická identifikace podle obličejů či chůze apod.

Letos jsme se navíc mohli přesvědčit, že když se dostanete do hledáčku policie, která má eminentní zájem vás perzekvovat, nijak vám nepomůže ani vaše bezúhonnost. Na vlastní kůži to pocítilo anarchistické hnutí, na nějž se tato nežádoucí pozornost represivních složek, konkrétně tzv. protiextremistického oddělení, ve zvýšené míře obrátila. **Když neměli nic, za co by mohli někoho „zašít", prostě si „pachatele" vyrobili.** Pomocí nasazených policejních agentů namočili několik lidí do údajné přípravy teroristické akce. Nebo prostě jen prohlásili, že konkrétní člověk mohl mít možnost hodit lahev na zahradu ministra obrany. Takovou možnost mohl mít samozřejmě kdokoliv. A tak snaha **vykázat činnost a vyrobit nějaké nebezpečí**, které by ospravedlnilo navýšení rozpočtu, vede k ničení životů konkrétních lidí.

Cílem neoliberálního režimu je maximálně osekat sociální roli státu a zároveň maximálně využít jeho roli represivní. **Okřídlené policejní heslo „pomáhat a chránit" se viditelně týká především zájmů kapitálu. Pro ostatní platí: kontrolovat a trestat.**

ANARCHISTICKÝ MĚSÍČNÍK
A3
ČÍSLO 84
ZÁŘÍ 2015
vydává Nakladatelství Anarchistické federace
www.afed.cz // afed.cz@riseup.net

Od tolerance k respektu

V polovině srpna prošlo Prahou několik desítek tisíc lidí coby součást průvodu Prague Pride. Stejně jako v předešlých letech se ho účastnili gayové, lesby, bisexuálové, transsexuálové a další, kteří normatizující optikou bývají označováni v tom lepším případě jako „jiní". Přišli, aby dali najevo, že svou sexuální orientaci nepovažují za něco špatného či méněcenného a že se k ní neváhají přihlásit. Spolu s nimi dorazilo také množství heterosexuálů, kteří chtěli vyjádřit, že netrpí nesmyslnými předsudky, odmítají démonizaci homosexuálů a jsou přesvědčeni, že ti by měli požívat naprosto stejných práv jako ostatní.

Festival radosti, lásky a barev byl ten den v Praze nepřehlédnutelný, v jeho stínu zcela zapadl například pochod nenávisti v režii fašistů a neonacistů, kterým se nelíbí každý, kdo neodpovídá jejich představám, nebo nepočetné homofobní akcičky, tvořené klerofašisty, náboženskými fanatiky a bigotními lidovci. Svůj nelidský přístup opět osvědčil kardinál Duka, jinak tolik vřelý, pokud jde o miliardy z církevních restitucí. Pěkně po vzoru inkvizice zakázal dvě osvětové akce, které se měly konat na církevní půdě z iniciativy organizace Logos sdružující věřící homosexuály. A nechal se slyšet, že homosexuální chování je nezřízené a že takový jedinec nemá právo na vztah. Duka zbožštil sám sebe a určuje, kdo může a nemůže mít vztah s jinou osobou. Své bohorovné výroky ale moc nevylepšil, když prohlásil, že homosexuálové si své zaměření nezvolili, a tak je třeba s nimi jednat se „soucitem a jemnocitem".

Prague Pride ale byla akce, která hlásala něco zcela opačného. Homosexuálové nepotřebují žádný soucit ani jemnocit. Nechtějí být tolerováni jako nějací postižení jedinci, jak k nim blahosklonně přistupuje Duka. Oni a ony (jak to kdo cítí) potřebují naopak respekt. Jsou to zcela plnohodnotné lidské bytosti. Lidé, jimž nikdo nemá právo upírat osobní volbu ohledně vztahů, sexu či výchovy dětí.

Jenže ona snaha být bráni jako ostatní odkryla tmavé odstíny duhové vlajky nad průvodem. Postup pořadatelů festivalu Prague Pride, který netvoří jen zmíněný pochod, ale i řada doprovodných akcí, totiž budí dojem, že se chtějí zavděčit mainstreamu natolik, že z něj přijímají i to, co následovat netřeba.

Místo rozvíjení rozmanitých forem soužití se tlačí na uznání rodiny jen s tím kosmetickým rozdílem, že rodiče mohou být i stejného biologického pohlaví. Pro děti jako takové je nejdůležitější láska a péče a je naprosto lhostejné, kolik osob a jakého pohlaví je poskytuje. Každému hlavou i srdcem uvažujícímu člověku asi bude jasné, že podmínka heterosexuální rodiny tyto podmínky nutně nezaručuje.

Prague Pride nevzbudil pohoršení jen mezi nenávistnými homofoby, ale i mezi částí homosexuálů a jejich heterosexuálních přátel. A to v přístupu, jenž kopíruje ideologii neoliberálního režimu a reprodukuje sociální nerovnosti, zjevně podle hesla „Když chceš s vlky býti, musíš s nimi výti". A tak festival umožnil zdůraznit sociální hierarchii spoustou V.I.P. programů a služeb a neopomněl zdůrazňovat, že mezi homosexuály je množství úspěšných a bohatých lidí. Jako kdyby kariérní úspěch a konto v bance byly průkazem vašeho lidství a z něj plynoucích práv a místa na slunci. Součástí festivalu byla i akce Pride Business Forum, jejíž hlavní hvězdou byl lord John Browne, bývalý generální ředitel British Petroleum (BP). Není divu, že se mnohým nelíbilo, že je má před veřejností tímto způsobem reprezentovat člověk, který je výraznou měrou spoluzodpovědný za klimatické problémy, ničení životního prostředí a globální vykořisťování.

Homosexuálové a další „jiní" by ale neměli nic dokazovat. Neměli by opakovat a napodobovat vše, co razí mainstream. Neměli by se přizpůsobovat jen proto, aby byli tolerováni. Zaslouží si respekt jako každý jiný a jejich lidství neurčuje jejich orientace ani sociální postavení, nýbrž to, jakými jsou v životě lidmi a zda sami respektují ostatní „jiné", bez ohledu na jejich orientaci, rasu, národnost, pohlaví, status apod.

ANARCHISTICKÝ MĚSÍČNÍK

A3

ČÍSLO 85
ŘÍJEN 2015

vydává Nakladatelství Anarchistické federace
www.afed.cz // afed@afed.cz

Kriminalizace odporu

Jedno číslo těchto nástěnných novin jsme před časem věnovali úvaze o novodobé normalizaci a sledovali paralely, které ji s tou, kterou pamatujeme z osmdesátých let, spojovaly. Asi nejvýraznějším pojítkem je důraz na individualizaci, lidově řečeno, **starat se o své a do ničeho se nemíchat**.

Kdo se podle tohoto pravidla řídil, nemusel se ničeho obávat. Nezajímal se o to, jak funguje systém a co je špatně, a režim se zas nestaral o něj. A tak mohl člověk žít až do spokojeného důchodu. Dnes je situace podobná, až na to, že **„spokojená ignorance" jaksi velmi tvrdě naráží na existenční nejistotu.**

Být poslušný musí člověk především v zaměstnání. Patří-li mezi ty šťastnější, jejichž řady se kvapem úží, má smlouvu na dobu neurčitou a nepotřebuje si přivydělávat ještě bokem. Někteří to mají ještě okořeněno hrozbou, že by se mohli dostat do finanční tísně, která jim neumožní splácet dluhy či hypotéku. To, co si člověk kdysi dovolil říct na závodní radě, na to si dnes netroufá ani pomyslet. **Zkusili jste už svobodu slova u svého zaměstnavatele? A zkusili jste demokracii na pracovišti?** Jsou to úžasné principy. Ale k čemu, když si o nich můžeme jen číst v médiích, která navíc patří někomu, kdo žije naprosto odlišný život od těch našich?

A jak je tomu mimo pracoviště? Zkusili jste už někdy něco ovlivnit, na něco upozornit, něco změnit? Režim nám nabízí tuto možnost: „Založte si stranu, dostaňte se do parlamentu a pak můžete měnit." Kdyby to nebylo tak tragické, člověk by se zasmál. Ne nadarmo je **nejpřesnější označení režimu „buržoazní demokracie"**. Ano, můžete chodit k volbám, ale možnost vyhrát mají z naprosté většiny opět jen ti, co na to mají nebo je podporuje někdo, kdo na to má. A to naprostá většina z nás rozhodně není. **Naší rolí je jen vhazovat lístky.**

Můžete vyjít do ulic a demonstrovat. Nesmíte ale šlapat mocným na kuří oka. Nejlépe se tudíž vykřičí vždycky ti, kdo s nimi nějakým způsobem souzní, i když se vyjadřují třeba ostřeji. Oblíbeným tématem je nenávist vůči slabším a jiným, jednou proti Romům, pak zas proti bezdomovcům či nepřizpůsobivým, nebo aktuálně proti uprchlíkům.

Pozor ale, abyste se nezviditelnili tam, kde to není žádoucí. Prvně se dostanete na seznam „sprostých podezřelých" – extrémistů, aktivistů a dalších potížistů. **A když je represivním složkám libo, tak vám i trochu zatopí.** Své by o tom mohli vyprávět třeba anarchisté, mezi něž vyslala policie své agenty provokatéry, aby kuli pikle a následně poslali za mříže udivené idealisty.

Obvinění z výtržnictví, krádeže a poškození cizí věci nyní čelí umělečtí aktivisté ze skupiny Ztohoven. Mohli si sami pro sebe myslet, že **prezident je pitomec**. Ale ne, oni v převleku za kominíky zdolali střechu hradního paláce a místo prezidentské standardy vyvěsili velké rudé trenky. Vyjádřili svůj názor na prezidenta, který *„se nestydí vůbec za nic"*, způsobem, který byl vidět. Nyní jim hrozí až tři roky odnětí svobody a je po nich požadována evidentně přemrštěná náhrada škody ve výši téměř sto tisíc korun.

Další příklad kriminalizace odporu se táhne od letošního léta, kdy dva sociální aktivisté chtěli upozornit poslance na první oběť novely zákona o pomoci v hmotné nouzi, člověka, kterého s novelou spojená existenční nejistota dovedla až k sebevraždě. Jeden z aktivistů si lehl před sněmovnou na zem a druhý kolem něho nasprejoval obrys těla. Zároveň probíhala modlitba za mrtvého. Aktivisty záhy sebrala policie. Obrys těla byl před vchodem do Poslanecké sněmovny nasprejován dočasně značkovacím sprejem, který byl už v době výslechu zadržených smyt. Oba muži byli přesto zcela nesmyslně odsouzeni podle tzv. protisprejerského zákona, muž, který nakreslil obrys ležící postavy, konkrétně na šest měsíců podmíněně s odkladem na jeden rok.

Režim se tolik nebojí slov jako přímé akce. Akce, která má potenciál upozornit na problémy. **Akce, která dokáže spojit lidi dohromady.** Akce, na niž „občan nemá právo", protože ten má přece „právo volit". Volit předem připravené kandidáty. Volit jednou za několik let.

Režim utahuje své represivní šrouby, represivním složkám jsou navyšovány rozpočty, policie nakupuje programy, které jí zeširoka umožňují šmírovat telefonní a počítačovou komunikaci, agenti provokatéři vyrábějí „nepřátele státu". A nic nenasvědčuje tomu, že by chtěli polevit. **Jediného, čeho se skutečně bojí, je, že se přestaneme bát.** Že se přestaneme krčit před zaměstnavateli, mořit se kvůli dluhům a hypotékám. Že přestaneme držet hubu a krok. **Že přestaneme respektovat nespravedlivé rozdělení společenského bohatství. Že přestaneme nenávidět slabší a obrátíme se proti mocným**, kteří nám šlapou na krky a žijou z našeho otročení.

ANARCHISTICKÝ MĚSÍČNÍK

A3

ČÍSLO 86
LISTOPAD 2015

vydává Nakladatelství Anarchistické federace
www.afed.cz // afed@afed.cz

O čem by se mělo mluvit

Veřejný prostor – což je ostatně i prostor nástěnných novin *A3* – je až po okraj naplněn tématem tzv. uprchlické krize a všemi skandály a špatnostmi, které se v souvislosti s ním dějí. Ač se jedná bezesporu o velice důležité téma, zakrývá problémy, které jsou bolestně přítomné v naší společnosti a na které bychom se měli zaměřit. Ti u moci, ať již ekonomické či politické, musí skákat radostí nad vší tou energií a aktivitou, která je **místo oprávněného odporu proti nim** zaměřená proti zoufalým lidem prchajícím za normálním životem bez války a utrpení.

Jako typický příklad zastíněného problému nám může posloužit chystaná Transatlantická zóna volného obchodu **(TTIP) otevírající dveře velkému byznysu** a propůjčující dosud nevídané možnosti pro prosazování pochybných zájmů velkých korporací. Zatímco v Německu nedávno proti TTIP demonstrovalo asi čtvrt milionu lidí, v ČR není po adekvátní zpětné vazbě ani vidu, ani slechu. Pozornosti se jí tu dostává snad pouze od nepoučitelných „potížistů“, jako jsme například my, anarchisté.

Ani nemluvě o nedávno schváleném prolomení těžebních limitů na severu Čech, které by snad kdykoli jindy bylo zásadním tématem a určitě by se proti němu zvedl **zasloužený odpor**. Místo toho jsou na akcích konaných proti prolomení k vidění takřka jen dlouhodobí aktivisté a členové profesionálně aktivistických organizací à la Greenpeace. Zatímco média propírají skupinky uprchlíků, kteří sem omylem zabloudí, nebo nejnovější Zemanův skandál, **těžaři si mnou ruce**.

Zatímco ze sebe **xenofobní demagogové chrlí lež za lží**, politici se přetahují o nesmysly a Západ s Východem si poměřují rakety, policie vesele buzeruje a zastrašuje za naprosté apatie veřejnosti **sociální aktivisty a anarchisty snažící se o změnu společnosti k lepšímu**, konstruuje šílená obvinění a hřeje se na výsluní své nedotknutelnosti. A jak by ne, když sociální aktivismus pro nemalé množství lidí znamená „sluníčkářství“ a pro ty zaslepenější vlastizradu.

Je smutně ironické, když se stále ukazuje, že jsou to především ti, kteří poukazují do zbláznění na negativní projevy islámu v oblasti rovnoprávnosti žen a sexuálních menšin, kdo současně **zastávají krajně konzervativní, sexistická a homofobní stanoviska**. V zemi, kde je tristně nízké povědomí o problematice znásilnění a lidem s menšinovou orientací se stále nedostává adekvátního respektu, nastává panika při pohledu na ženu se zahalenými vlasy.

Co na tom, že se **naše životy v kapitalismu podobají deprimujícímu kolovrátku práce, spánku a utrácení peněz?** Že je svoboda redukována na možnost výběru mezi Colou a Pepsi, demokracie na kus papíru vhozený jednou za pár let do urny a etika na zásadu „pohoda, hlavně že z toho mám prachy“? Vždyť do Evropy přichází někdo, koho jsme v životě neviděli!

Opravdu budeme nadávat na uprchlíky, Romy, homosexuály nebo kohokoli jiného, kdo bude zrovna trendy obětním beránkem, místo toho, **abychom začali racionálně hledat skutečné problémy a řešení**? Je jen otázkou času, kdy se objeví teorie, podle které i za špatné pracovní podmínky, buzeraci v práci, sociální nejistoty a řadu dalších souvisejících průšerů, které se dotýkají mnoha tisíců lidí, mohou ti nejvíc utlačovaní.

Jsme zvyklí, že donekonečna opakujeme věci, které téměř nikdo neposlouchá a jsme vysmíváni, sledováni a občas perzekvováni za své aktivity. Tak to bylo za každého režimu, je a pravděpodobně i bude. Tentokrát ale doufáme, že naše sdělení nezapadne. Doba je zmatená, a právě proto **nesmíme připustit, aby veřejný prostor ovládly demagogické nabídky snadných řešení těžící z momentální hysterie**, v jejichž stopách vždy kráčí dalekosáhlé problémy, které jsou nesrovnatelně větší než příčina oné paniky. **Vystrašená společnost je vždy společností, která je vstřícná k různým fašizujícím hnutím** a souvisejícímu utahování šroubů v zájmu falešného pocitu bezpečí a bezbranná vůči snahám velkého byznysu a na něj navázaných politiků prosazovat své zájmy, které jsou zpravidla v opozici k zájmům obyčejných neprivilegovaných lidí.

Musíme být jednotní. **Nenechme se strhnout hysterií, mysleme a nepodléhejme demagogům**, i kdyby měli zastání u většiny našeho okolí. Buďme aktivní a stavějme se proti tomu, co otravuje naše životy a životy ostatních. **Držme se zásad svobody, rovnosti a solidarity a na jejich základech se snažme o přeměnu společnosti k lepšímu** – do stavu, kdy bychom nebyli zavaleni zprávami o tragédiích a kauzách, které ohrožují naši společnost. Do stavu, kdy by lidé nemuseli utíkat ze svých domovů a následně čelit buzeraci a rasismu v zemích, které si vysnili coby ostrov svobody a tolerance.

Je toho mnoho, co je zapotřebí udělat a čeho by se měli chopit lidé, kterým není lhostejná budoucnost společnosti.

Tak pojďme na to.

ANARCHISTICKÝ MĚSÍČNÍK

A3

ČÍSLO 87
PROSINEC 2015

vydává Nakladatelství Anarchistické federace
www.afed.cz // afed@afed.cz

Stahují se hnědá mračna

To, co bylo ještě před mnoha lety nepředstavitelné, stává se běžným. To, co bylo skoro zapomenutým strašákem dvacátého století, začíná se drát na světlo světa i v tom jedenadvacátém. Fašismus a studená válka skončily. Opravdu? Ano, jenže jejich reinkarnace už s velkým rámusem buší na dveře.

Nikdy nevstoupíš dvakrát do stejné řeky. I to platí. Žádná historická zkušenost se neopakuje ve zcela stejném provedení. Jenže vodě je jedno, do kterého koryta se vyleje. A to platí i o té nenávistné hnědé břečce, kterou novodobí fašisté rozlévají všude kolem sebe.

Prezident Miloš Zeman (legitimitu jeho postu jako anarchisté s drzou samozřejmostí neuznáváme) de facto prohlásil, že nemáme xenofoby označovat jako xenofoby, rasisty jako rasisty a fašisty jako fašisty. S takovým přístupem můžeme s klidem prohlásit, že tu žádné nebezpečí xenofobie, rasismu a fašismu opravdu není. **Jenže my bychom rádi nazývali věci jejich pravými jmény.** Takže klidní být nemůžeme.

Fašisté všech barev vycítili svou příležitost a vystrkují růžky, nestydí se říkat zvrhlosti, o kterých by si dřív jen tajně snili. Zemanův nový spolubojovník Konvička, posedlý živými představami o znásilňujících hordách barbarů by své nepřátele podle vlastních slov nejraději rozemlel na masokostní moučku. A on je jen špička ledovce čouhající z moře lidového fašismu, který se projevuje výroky o střílení, likvidaci, konečném řešení, plotech na hranicích apod.

Fašismus je těžké přesně definovat, ale některé jeho pilíře přesto pojmenovat můžeme. Předně je to politika vylučování, jdoucí proti pokrokové tradici volnosti, rovnosti a bratrství pro všechny. Fašisté ze „slušné“ společnosti rádi vylučují různé menšiny, tu etnické, tam zas sexuální apod. Fašismus vytváří falešný pocit jednoty, kde v jednom šiku stojí ti, kteří jsou ze sociálně-ekonomického pohledu vykořisťováni, se svými vykořisťovateli. Kdo drží opratě v této „jednotě“, je ale předem dané. Fašismu je blízká represe a pronásledování odpůrců a kritiků.

Přibývá míst, kde výše uvedené principy nabývají na síle. Daří se jim v Rusku stejně jako na Ukrajině. Zvítězily v Maďarsku a v Polsku. Jsou pilíři tzv. Islámského státu, stejně jako základem slovníku mnoha evropských politiků či amerického prezidentského kandidáta Donalda Trumpa. Živí nenávist a ta zas živí je. **Rozdělují lidi na MY a ONI s tím, že ONI musí být vyloučeni, potlačeni, eliminováni, umlčeni…**

Politice nenávisti a na ní vystavěnému pocitu kulturní nadřazenosti se vždy dařilo v obdobích následujících po krizích kapitalismu. Otevírá se kvůli tomu před námi nová situace, která více než kdy předtím od pádu berlínské zdi smrdí studenou válkou.

Hranice, které byly pro lidi pomyslně (zatímco pro kapitál fakticky) odbourávány, se začínají znovu vztyčovat (pro lidi, nikoli pro kapitál). Volá se po armádě na hranicích, aby nás údajně uchránila před „uprchlickou tsunami“, jak je záměrně hystericky označován příchod lidí prchajících před válkami a bídou. Fašisté svým odpůrcům vyhrožují šibenicemi a už zdaleka nejde jen o holohlavé pitomce se zvrhlou zálibou v násilí a nacistické symbolice.

Situaci moc nepřidávají ani senzacechtivá média, která se snaží v ekonomickém zájmu svých inzerentů honit sledovanost rozdmýcháváním emocí, z nichž strach je tím nejlepším obchodním artiklem. **Co víc si přát než u televize sedící vystrašené obyvatele. Takoví se totiž dají nejsnáze ovládat.** To technologové moci vědí a i v minulosti vždy věděli.

Kdo se bojí uprchlíků, neměl by vycházet vůbec na ulici, jelikož má tisícinásobně větší pravděpodobnost, že mu ublíží projíždějící automobil, nehledě na další mnohonásobně reálnější rizika, jako jsou padající omítka, smog apod.

My do ulic ale vycházet budeme, jelikož se nebojíme imaginárních strašidel a život milujeme se vším, co k němu patří. To ale neznamená, že bychom nechtěli rozšiřovat horizonty jeho svobody, možností, ale i odpovědnosti. **Naším cílem je totiž život bez nerovnosti, nenávisti, násilí, rasismu, fašismu, homofobie a dalších zpátečnických a utlačovatelských principů a nepřirozených autorit. Naším cílem je život v solidaritě, vzájemnosti, svobodě a rovnosti.**